

עמ"ת 17668/06 - פלוני נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

עמ"ת 17668-06-23 פלוני (עוצר) נ' מדינת ישראל

בפני **כבוד השופט הדס רוזנברג שיינרט**
עורר **פלוני (עוצר)**
נגד **מדינת ישראל**
משיבה **החלטה**

1. בפני עורך על החלטת ביהם"ש השלים בפתח תקווה (כב' השופט אריאל סלטו) מיום 23.4.2023, במסגרת הורה ביהם"ש על מעצרו של העורר עד לתום ההליכים.

2. ברקע הדברים אבהיר כי כנגד העורר הוגש כתב אישום המיחס לו ביצוע עבירות של תקיפה הגורמת חבלה של ממש (בת זוג), היzik לרכוש במציד וכליית שווא.

על פי עובדות כתב האישום ביום 1.1.23 שהטה המתלוונת, פרודתו של העורר, בביתו, כאשר בנה בין ה- 13 ישן בחדרו. בנסיבות אלו נכנס העורר לבית והזין לשיחה של המתלוונת בטלפון. בתום השיחה התפרק העורר לחדר, נטל מהמתלוונת את הטלפון והטיח אותו ברצפה עד אשר נשבר. בהמשך, אחיז העורר בשער ראה של המתלוונת והטיח את המתלוונת מספר רב של פעמים ברצפה עד אשר שערכותיה נתלושו. בהמשך בעט העורר בישבנה של המתלוונת והמתלוונת ברחה לכיוון חדר האמבטיה. העורר הלך אחריה, אחיז פעם נוספת בשערה והטיח אותה ברצפת חדר האמבטיה עד אשר נתלושו שערכות מראה. המתלוונת ברחה לחדר אחר ואחזה בידה את מפתחות הבית. העורר הלך בעקבותיה, ניסה לקחת ממנה את המפתחות ועיקם שתי אצבעות מידיה. לאחר מכן נטל העורר מגף של המתלוונת והיכה אותה באמצעותו בישבנה. בהמשך העורר משך חגורה אשר חגרה המתלוונת, קרע אותה והיכה באמצעותה את המתלוונת בחלק התיכון של גופה בעודו מורייד את מכנסייה. העורר בעט במתלוונת, אחיז בשער ראה פעם נוספת ונטיח אותה ברצפה. לאחר מכן גירר העורר את המתלוונת על הרצפה ונעל אותה בתוך החדר. כתוצאה ממשי העורר נגרמו למતלוונת חבלות בידיה וככבים בכתף ובצוואר.

3. בהחלטת ביהם"ש קמא מיום 15.1.23 נקבע קיומן של ראיות לכואורה ובית המשפט הורה על מעצרו של העורר עד תום ההליכים, ברם לאחר שהתקיים דיון במהלך הציג ב"כ העורר ראיות נוספות מטעמו של העורר, ההחלטה ביהם"ש בתאריך 15.3.23 כי יש בראיות שהוצגו כדי להשפיע על התשתיית הראיתית הלכאורית באופן אשר מצדיק בחינת האפשרות למעצרו של העורר בפיקוח אלקטרוני.

בית המשפט קמא הפנה את העורר לקבלת תסجيل שירות מבוחן וכן לקבלת חוו"ד של יחידה לפיקוח אלקטרוני. בתסجيلו מיום 19.4.23, לא בא שירות המבחן בהמלצת לשחררו של העורר. שירות המבחן התרשם כי מהעורר קי"ם

סיכון מוגבר להישנות התנהגות פוגענית ובלתי מօסנתה במישור הזוגי. עוד מצא שירות המבחן, כי קיים צורך לשלב את העורר בטיפול "יעודי" וכוללני לגברים המתמודדים עם בעיית אלימות זוגית. בהחלטת בית המשפט קמא מיום 20.4.23, הופנה העורר פעם נוספת לשירות המבחן על מנת לבחון אפשרות לשחררו לחלופת מעוצר בדמות קהילה טיפולית, אולם גם התסקיר מיום 31.5.23 לא בא בהמלצתה על שחרור או על מעוצר באיזוקALKטרוני.

4. בהחלטה מושא העורר הבahir ביהם"ש קמא כי שאלת קיומן של ראיות לכואורה הוכראה בדיון שהתקיים ביום 15.3.23 ולא נמצא מקום לשנות מההחלטה בהםמ"ש בעניין זה.

עוד נקבע כי רמת המסוכנות של העורר גבואה כנלמד מעובדות כת"א ומעברו הפלילי של העורר, הכלול בחובו 9 הרשותות קודמות, ואין בחלופה המוצעת כדי לאינה. כן צוין, כי עברו של העורר איננו מאפשר לתת בו אמון. ביהם"ש קמא סקר את עיקרי האמור בתסקיר וציוין כי התרשםות שירות המבחן מן העורר והימנעותו מלהמליץ על שחרור תומכת אף היא במסקנה בדבר מעצרו של העורר. בסיכון של דברים קבע ביהם"ש קמא כי על מנת להצדיק סטייה מהמלצת שלילית של שירות המבחן, נדרש נימוקים מיוחדים וויצאי דופן, אשר אינם מתקיימים בעניינו של העורר.

5. בהודעת העורר ובדיוון הלין הסנגור נגד פגמים שונים בתשתיות הראייתית בתיק דן. עוד נטען, כי הראיות שהוצעו בבקשת לעזון חזר בפני ביהם"ש קמא, שעוניין הודיעות שהוחלפו בין העורר למתלוונת קודם לאירוע, משנות כליל את תמנונת הראיות הלאורית, וכי שגה ביהם"ש קמא שלא הסתפק בהמשך לקביעתו בדבר פגעה עצמת הראיות, בשחרورو של העורר תוך הרחקה מן המתלוונת. לשיטת העורר, שגה ביהם"ש קמא בכך שאימץ את המלצת שירות המבחן, אשר נמנע מהמליצה לשחרור אך בשל הכחשת העבירה וחוסר רצון לטיפול. הוסיף ב"כ העורר וטען, כי חרף התייחסות שירות המבחן בתסקירו למפקחים המוצעים, היה על ביהם"ש קמא לבחון בעצמו את המפקחים, להתרשם מהם ולהורות על שחרור לחלופה המוצעת, שהינה מרוחקת ממקום מגורי המתלוונת.

6. ב"כ המשיבה סומכת ידה על החלטת ביהם"ש קמא, מטעמה, וסבירו שאין מקום להתערב בה. לשיטת המשיב, מסוכנות העורר והמלצת שירות המבחן בעניינו אינם אף תולדת של הכחשת העורר את המიוחס לו אלא מדובר במסקנה הנלמדת מכלול נתונים המפורטים בתסקיר. ב"כ המשיבה העבירה לעזון ביהם"ש את חומר החקירה בתיק דן.

7. עינתי בהחלטה נושא העורר, בהחלטות קודמות של ביהם"ש קמא בעניין העורר, בכתב האישום, בתסקירים, בהודעת העורר, בחומר החקירה (לרובות דיסק מצלמות הגוף וההודעות שהוצעו מטעם ההגנה), בפסק הדין אליו הפנה הסנגור ושמעתית את טענות הצדדים בקשר רב. לאחר כל אלו לא מצאתי כי נפלה שגהה בהחלטת ביהם"ש קמא, נוכח צבר הטעמים הבאים:

א. בבסיסן של ראיות לכואורה מצויות הודיעות המתלוונת לצד תמליל שיחתה למועד 100 ותמונה המתעדות חבלה בידים וחgorה קרועה. ככל, ביהם"ש אינו דין בשאלות של מהימנות שלב המעוצר עד תום ההליכים ואמיןותה של המתלוונת תיקבע במסגרת התקן העיקרי. צולומי המסר של המסרונים שהוחלפו בין העורר למתלוונתليل האירוע, המלמדים, לכואורה, כי העורר לא הגיע בהפתעה לבית המתלוונת כפי שטענה בחקירהה, אכן פוגעים בעצמת הראיות לכואורה, בעיקר בכל הנוגע לנسبות הגעת העורר לבית המתלוונת, ברם אין בהם כדי לשולק קיומן של ראיות לכואורה, ביחס לעבירות המתוארות בכתב"א, בהתחשב בעובדה **שהעורר עצמו הודה בחקירהתו (הודעת העורר מיום 2.1.23)**.

11:15 ביצוע חלק מן המعيش המיחסים לו. כך, אישר העורר שדחף את המתלוונת בגלל שהיא הקיימה אותו ובגלל שהוא יודע שהוא בוגדת בו (ע' 1 ש' 5) וכן אישר שבמהלך הריב הוא לפקח את הפלפון (ע' 2 ש' 15). בمعנה לשאלת "למה נתת מכות לחגית?" ענה העורר: "היא עיצבנה אוטו היא בוגדת ואני אדם דתי והטעבנית" (ע' 2 ש' 13-12). העורר מסר כי עיקם למתלוונת את הידים אך טען שעשה זאת כדי להגן על עצמו בעת שלקחה מספרים (ע' 2 ש' 19). משנשאל העורר מודיע לא התקשר למטרתה אם הותקף ע"י המתלוונת, השיב: "רציתי לישון" (שם, ש' 21). עוד קשור העורר את עצמו להاكت המתלוונת באמצעות חגורה ואבזמה ("నכוּן אֲנִי נָתַתִּי לְהָמָכה עִם הַחֶגְוָרָה אֵין סְפָק" ע' 2 ש' 29), לجريمة חבלות לגופה ("אני תפסת את החגורה והתנדתי לה בגלל זה החבלות" ע' 2 ש' 25, 27 ומשיכה בשערות ראהה ("יכול להיות שנגעתי בשיער" ע' 2 ש' 17)).

לא נעלמה מעני העובדה שבבודות מיום 3.1.23 שנייה העורר את גרסתו וכי בא כוחו העלה טענות נגד החקירה מיום 2.1.23, אולם המותב שידן בתיק העיקרי הוא שיקבע את משקל אמרות העורר, ובלבד בו עסקין די בהודאותו שבנדון, המctrפת להודאות המתלוונת, לשיחה למועד 100 ולתמונהות כדי לבסס תשתיית לכוארית, אף אם איןנה בעוצמה מירבית.

ב. המעשים המתוארים בכתב האישום, שעוניים אלימות מתפרצת ומתחשכת של העורר כלפי המתלוונת על רקע שיחתה עם אחר בטלפון, מצביעים על מסוכנות. מסוכנות זו מועצתם בשם לב לעברו הפלילי של העורר, הכלול בחובו תשע הרשעות קודמות במגוון עבירות, לרבות עבירות ממון העניין בשנים האחרונות, בדמות תקיפה הגורמת חבלה של ממש לבת זוג, תקיפת בת זוג (3 עבירות), תקיפה סתם (3 עבירות) ואיומים, לצד הרשעות בעבירות של הטרדה באמצעות מתקן בזק, היוקן לרכוש בمزיד, הפרעה לשוטר במילוי תפקיד, התהווות כadam אחר במטרה להונאות, תגרה ונהייה בזמן פסילה.

כפי שציין, ב ihm"ש קמא בהחלטנו מיום 15.1.23, עיין בכתב האישום האחרון בו הורשע העורר (ת"פ 19-01-4760), מלמד כי דפוס האלימות המשתקף במעשי העורר בענייננו אינו חריג בנוף חייו של העורר, בשם לב לכך שהעורר הודה ביצוע עבירות חמורות בתא המשפחה נגד מתלוונת אחרת, הגב' הילה ממנו, במהלך שנת 2018. עוד הפנה ב ihm"ש קמא להליך קודם נוסף במסגרת הורשע העורר בשנת 2016 (ת"פ 14-10-50363), בתקיפת רعيיתו, הגב' מ"י, ובתקיפת אחיה, מר ש"א.

לא זו אף זו, עונש מאסר מותנה בין חמישה חודשים התליינו ועומד כנגד העורר בגין עבירות אלימות נגד בת זוג לא השכיל, לכואורה, להרטיע את העורר ולמנוע ביצוע עבירה חוזרת על ידו. עברו הפלילי של העורר, הכלול בעבירות חוזרות ונשנות של אלימות ואיומים כנגד בנות זוג לצד עבירות נוספות המעידות על היעדר מORAמן החוק, מנסה על מתן אמון בו, מAIR באור שלילי את חוסר נוכנותו להכיר בעו"תיות שבהתנהלותו הזוגית לאורך שנים, ומהוות שיקול ממשי כנגד שחרורו של העורר או הסתפקות במעצר באיזוק אלקטרוני לגביו.

ג. התרומות שרות המבחן מן העורר והמלצתו להימנע משחרור מהווים שיקול נוסף ומשמעותי כנגד שחרורו של העורר מעוצרו. בנגד לטיעוני העורר, לפיהם נסמכת המלצה שרות המבחן אך על ההחלטה העורר את העבירות המיחסות לו וシリבו להשתלב בטיפול, הרי שיעוון בתסקרים מלמד על היכרות ממושכת ורבת שנים של שרות המבחן עם העורר, עם מאפייניו ועם דפוסיו, והוא שעמדו בסיס המלצה שרות המבחן. כעולה מן התסקיר מיום 19.4.23, העורר מוכר לשירות המבחן משנהת 2004, כشبמקביל להליך מושא העරר, הוא מצוי החל משנהת 2022 בהליך אבחון במסגרת

הפניתו לקבלת תסקירות לעניין העונש בעבירות תעבורה. שירות המבחן התרשם לאורך השנים כי העורר אדם בעל צרכי שליטה מסוימות ודפוסים אלימים, המחזיק בעמדות קורבניות וمتוקשה לגЛОות אחריות ולבוחן את התנהלותו הביעיתית. גם במקורה דן, הרחיק העורר את עצמו מהמיוחס לו ונטה לצמצם מהתנהלותו הביעיתית. בשיחה עם המתלוונת, תוארה מערכת יחסית זוגית סוערת, המאפיינת בಗליי קנאה מצד העורר, חשדנות ורכשות לפניה. בעיתוי הנוכחי, ביטהה המתלוונת חשש וסיכון מהעורר. להתרומות שירות המבחן, במערכות יחסית העורר מאופיין בנזקנות מוחשבתית, במצב פגעה, תחושת חוסר ערך או כישרונו לא נענות, נוטה להגיב באופן אימפרטיבי, אלים וביעית תור שקיים קושי בוויות רגשותיו ובסילתה בתגובהו. ההערכה היא כי קיים סיכון מוגבר להישנות התנהגות פוגענית ובלתי מושתת במישור הזוג. נוכח דפוסיו של העורר סבר שירות המבחן כי יש לשלבו במסגרת טיפולית אינטנסיבית כדוגמת "בית נעם", ברם העורר שלל נזקקות טיפולית ולא הביע רצון להשתלב הטיפול.

שירות המבחן נפגש עם שני המפקחים המוצעים, אחוותו וגיסתו של העורר. עליה כי הם מנהלים אורח חיים נורמטיבי, נעדרי עבר פלילי ומודעים באופן כללי לנטיות המ Zucker של העורר. יחד עם זאת, מעורבותם בח"י העורר מצומצמת, הם נמנעים מבחינה עמוקה של מרכיבות מצבו ואינם ערים לאפשרות המשך התנהגות בעיתית מצדיהם, לגורם הסיכון בהתנהלותו הזוגית ולמאפייני התנהגוותם הכלולים גם דחפים תוקפניים.

בנסיבות אלה, נוכח נתוני העורר והערכת הסיכון במצבו, סבור שירות המבחן כי המפקחים המוצעים אינם מתאימים וכי לא יהיה בפיקוח האלקטרוני כדי לפצות על חוסר התאמתם ועל הצורך הטיפול. בשקלול הנתונים, המלצת שירות המבחן הנה להימנע משחרור העורר או מהשמתו במעצר באיזוק אלקטרוני.

ד. גם בתסקיר המשפטים מיום 31.5.23 אין המלצה לשחרור העורר ממעצרו. עיון בתסקיר המשפטים מעלה כי העורר עדין מחזיק בעמדותיו, ממוקד בהתנהלות המתלוונת, גישתו טעונה וקורבנית, עמדתו חוסמת ונוקשה, הוא שולב בעיתיות בתחום האלימות, אינו מבין את הצורך הטיפול, אך גם אינו פניו לטיפול אינטנסיבי ב"בית נעם". הוסיף שירות המבחן והבהיר, כי העדר ההכרה מצד העורר בקשהי ובדפוסיו, אינו מאפשר שלובו הטיפול מותאם והערכתה היא כי העורר יתקשה לשמור על תנאי לאורך זמן בחלופה ביתית, כאשר גם ההוסטל בניהולו של מר אגייב לא יוכל לממן את הסיכון להישנות התנהגות פוגענית ובעיתית מצדיהם.

ה. **בבש"פ 8171/06 - עבדילМОב נ' מדינת ישראל (24.10.06)** קבע ביהם"ש העליון את הדברים הבאים ביחס לעבירות אלימות במשפחה, אשר יפים, בכל הכבוד, אף לענייננו:

"המעשים המיוחסים לו מקימים חזקת מסוכנות סטטוטורית, ואין בקיומה כי העורר מסוכן לאדם ספציפי בלבד כדי לסתור חזקה זו. סעיף 21(א)(1)(ב)(5) לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), התשנ"ו - 1996, קובע חזקת מסוכנות מפורשת לגבי אדם המואשם בעבירות אלימות כלפי "בן משפחה", כמשמעותו בחוק למניעת אלימות במשפחה, התשנ"א - 1991. הניסיון מלמד כי פעמים רבות, סכנה לבתוונו של בן הזוג אינה מוחשית יותר מסכנה לביטחון הציבור באופן כללי. כן באתי למסקנה כי חלופת המ Zucker המוצעת אין בה כדי לאין את מסוכנותו של העורר. בית משפט זה כבר עמד על המסוכנות המיוחדת העולה מעבירות של אלימות במשפחה (ובין זוג):

"נאמר לא אחת בונגע לעבירות אלימות במשפחה כי הן מאופיינות בהתפרצויות עצם בלתי נשלטות ולפיכך חלופת מעצר בדרך כלל לא תצליח לאין את המסוכנות הנשקפת מהחשודים בעבירות אלו (ראו למשל בש"פ 5273/99 פלוני נ'

מדינת ישראל, תק-על 99(3) 205). חששות אלו אינם בעלמא. התופעה של פגיעה חמורה או אפילו רצח על רקע סכור בין בני זוג אינה זרה, לצערנו, לחברת הישראלית. אין זה נדיר אף לשמע על מעשים מעין אלו שבוצעים לאחר פרידת בני הזוג ואף לאחר גירושיהם ... לפיכך, אין בית המשפט רשאי לחת את הסיכון של שחרור העורר תוך הורתת החשש לפגיעה במתלוננת" (**בש"פ 7626/06 פלוני נ' מדינת ישראל**, ניתנה ביום 26.9.06, פסקה 9, מפי השופטת ארבל).

אמנם, אין להסיק מכך כי לעולם לא תימצא חלופת מעוצר הולמת לנאים בעבירות של אלימות במשפחה, או כלפי בן או בת זוג. **עם זאת, בשל המימד הפסיכולוגי חזק וההתנהגות הלא רצינאלית, הטבועים בעבירות מסווג זה, שמור תפקיד מיוחד לתסקير המעוצר בקביעת אם ניתן לאין את מסוכנותו של הנאשם בחלופת מעוצר אם לאו**" (הדגשות שלי - ה.ר.ש.).

בצדך קבע ביהם"ש קמא כי בהתאם להלכה הפסוקה, על מנת לסתות מהמליצה שלילית של שירות המבחן, בעיקר בעבירות אלימות במשפחה, יש צורך בטעמים מיוחדים יוצאי דופן, אשר אינם מתקיים בהקשרו של העורר (ראו למשל **בש"פ 1232/15 בעניין חאג' חסם חזאם**).

. ביחס לטענה לפיה היה על ביהם"ש קמא לבחון בעצמו את המפקחים חרף העובדה שלא נבחנו ע"י שירות המבחן,abraior כי לא מצאתי בסיס לחובה מעין זו והדבר מסור לשקל דעתו של ביהם"ש. שירות המבחן נפגש עם המפקחים המוצעים והקידיש זמן על מנת לבחון לעומק את התאמתם, ואין מקום לסבירה שביהם"ש מחויב לשמעם בעצמו את אותם המפקחים, חרף התרשומות שלילית של שירות המבחן שלהם. הדעת נותנת כי הזמן המוקצה להתרשומות מעין זו מן המפקחים המוצעים במסגרת يوم דיןוני מעצרם עמוס פחות ברוב המקרים מן הזמן המוקדש ע"י שירות המבחן לשיח עם המפקחים.

ניתן להפנות בהקשר זה לדברים שנקבעו ע"י ביהם"ש העליון **בבש"פ 18/03 רפאל מרואני נ' מדינת ישראל** (10/04/18):

"תנאי בסיסי בבחינת חלופת מעוצר הוא מתן אמון ב厶 בבקשת עצמו שיקיים את תנאי מעצרו או שחררו. האמון שנוצע ביהם"ש בנאים שיקיים את התחייבותינו הינו הנדרך הראשון בלבד אי בהחלטה לשחרר נאשם בתנאים מגבלים או לעצמו בפיקוח אלקטרוני. הפיקוח האלקטרוני אינו אלא אמצעי פיקוח טכני שנועד להבטיח את קיום התחייבותו של הנאשם, ולא מחליף תנאי בסיסי זה. **אמנם לביהם"ש הסמכות להתרשם באופן בלתי אמצעי מאישיותם של העומדים בפניו, אך בנסיבות בהן מצויה לפני חוות דעת מקצועית של שירות המבחן בדבר אופיו של אדם והאמון שניתן לרכוש לו, ראוי שביהם"ש יתן לכך משקל בהחלטתו**, כאשר הבדיקה הרלוונטייה היא מידת האמון שיש ליתן בנאשם עצמו ולא רק במפקחיו" (הדגשות שלי - ה.ר.ש.).

7. סוף דבר, לא נמצא בהחלטת ביהם"ש קמא פגם המצדיק התערבותו ומשכך העורר נדחה.

המשיבה תdag לאיסוף תיק החקירה.

הדין שנקבע לתאריך 4.7.23 בשעה 11:30 לצורך שימוש ההחלטה - מבוטל.

לביקשת ב"כ העורר, תעביר המזיכירות את ההחלטה לצדים, לרבות לעורר באמצעות שב"ס, ללא צורך בהתייצבותם בביהם"ש.

ניתנה היום, י' תמוז תשפ"ג, 29 יוני 2023, בהעדך הצדדים.